

DÜŠEVNI LIST

G. Zver Joško, knjižničar Črenšovci

Naš Dom

Mêsečne verske novine.

Vu imeni prêkmurske evang. šinjarije reditel
i vödávnik: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.
Rokopisi se morajo v Puconce pošilati.
Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvänsstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.
Naprejplačilo
gorivzeme vsaki evang. dühovnik i vučitel.

Nôvo leto.

Pisao: Hári Lipôt ev. dühovnik.

Naš žitek je në drügo, kak edno težko vandranje. Naš Stvoritel nas je pri váraší Zibela na pôť spravo, naj idemo do Grob várašá. Na pôť nas je spravo, da bi glédajóči naše stopáje, vido kelko i ka smo zmožni doprinesiti. Záto je vsákomi več, ali menje brémèna prêkdao, vsákomi pôleg njegove môči i od toga brémèna ednôk račun moramo dati pri Groba váraší.

Za tô pôť nas je vsáki tüdi dôbo pôťne stroške, eden pét, drügi dvá, trétji pa eden talentom. Vandrajóči nájdemo sénco i tüdi nezgovorno vročino, noséči nam prêkdáno brémèna nas nájveč mrmra. Či se zglédnemo na té vandrare, vidimo ednoga, ka málo i lèhko bremen nesé. Drügi svojega sôseda šcé prisiliti na tô, naj njemi pomága bremen nositi. Trétji pa vsigdár preklinja govoréči: zakaj moram jas tô bremen nositi, ár bi brezi toga tak lúšno bilô potúvati. Te štrti je betežen i svojega priátela prosi, naj njemi za máli čas na pomôč bode. Te pétí je mladénec, ki nešče vküper hoditi z drügimi, nego se lôči od njih, beži po svojoj pôti, ali ednôk lagvo stôpi i v globočino spádne, gdé ešče živlénje zgübi. Šéstí je eden močen človek, ki si z težkim brémènom doliséde na eden kamen, počiné si i tak ide dale po svojoj pôti. Sédmi je eden sêri starac, ki že žmetno hodi, tóži se zavolo dúge pôti, žmetno čáka počinka vrémèna, i tak misli,

da je njegovoga potúvanja cil, Grob várašé né daleč.

V tê kêpaj vsáki človek samoga sebè lèhko vidi, kak zemelskoga vandrara.

Ali Gospodin Bôg nam je pa té skázao svojo nezgovorno miloščo, gda nam je po svojem svétom Sini počinka mēsta nastavo, na štere je ete reči dao gorizapisati: Hodte k meni vsi, ki se trüдите ino ste oklajeni i jas vam počínek dām.

Bratje i Sestre! Od svojega zemelskoga vandrarstva smo pá eden dügi falat pôti prehodili. Z tém preminóčim létom smo na eden visiki brêg prišli, z šteroga nazáj glédavši vidimo toga stároga leta veseljá i žalosti, z drüge stráni se pa zglédnemo v pred nami stojéčo dolino, kak v novo leto.

Postanimo si za krátek čas pri toj granici. Počinimo si nialo na počinka svéti mēstaj, v boži hižaj, na štere je Jezuš tüdi té svéte i trôštajóče reči zapisao: Hodte k meni vsi, ki se trüдите, ino ste oklajeni i jas vam počínek dām. Hodte v božo hižo zdâ v začétki etoga nôvoga leta, ti mladina, hodte vi srédnji lét lüdjè, hodte vi starci, hodte vi siromácke, i hodte vi bogátci. Jezuš vas vse potróšta, mesto cáglosti i staranja vam dá vüpanje, mir i batrivnost za eto nôvo leto.

Hodte v božo hižo v začétki etoga nôvoga leta vi mládi vandrarje.

Ešče në dugo, ka ste vi začnoli svojo pôť hoditi, tak mislite, da vi ne potrebüjete počinka. Istina je, da ste vi ešče në

tak trüdni, kak tisti starci, ki žé žmetno hodijo, ali dónok ste pa potrební právoga počinka.

Mladénec i devojka, ki si v svojem detinstvi zgübo svoje lübléne roditele, ki si nigdár në občüto roditelsko lübézen i dobrôto, hodi v božo hižo, naj bode tô tvoja roditelska hiža, Bôg pa tvoj oča, tak se z sládkim spominom napuni tvoje srcé.

Mladénec i devojka, ki si v sredini starišove lübéznosti gorirâso i v preminôčem leti si pa té dráge düše v cintor sprevodo, pri zgübički ti krvávi srcé, hodi záto v cërkev, jôči se bár britko, ali zmisi si na Bogá, ki je vsê nás Oča, on te zmore i potrôšta, boléčo rano ti pa zvráči.

Mladénec i devojka, ki si po nevarni i nepošteni potáj hodo i preminôče leto ti je mogôče vse vüpanje porüšilo, ti ki si tak dostakrát preklinjo Bogá, hüdi si bio prôti svojim starišom, hodi v cërkev, delaj pokoro, zdigni se k Bôgi, požalüj svoje grêhe, tak lèhko čakaš smílenost i grêhov odpüšcanje.

Hodte v božo hišo v začëtki nôvoge leta vi srédnji lét vandrarje. Istina da ste vi najmočnêši, ali tüdi vi morate nositi najvéč brémena.

Vi ste navékše očevje i matere, morate se brigati za svojo deco, za sébe i zvün

toga ešče za drüge, záto tüdi vam dobro spádne krátek počinek. Ci po močnom déli večkrát vaše tělo trüдно postáne, či vaša düša opéša, hodte v cërkev, gde pokoj i mir nájdete.

Vi tüdi za drüge lüdi trpite, mogoče ste voditelje edne fare, edne vési, ednoga drüštva. Za svoje délo ste dostim lüdém odgovorni, radi bi samo za sébe i za svojo držino dělali. Bodite v svojem deli pošteni, brigajte se jedrno za svojo faro, vés, naj se v vás ne vkanijo tisti, ki so vás za svoje voditele odébrali. Či trpëti morate za drüge, smislite si na Jezusa, ki je vsê nás brémen na sébe vzéo i noso, ki je cëlo svoje živlënje drüгим darüvao i tô je bilô za njega najvékše blájženstvo. Njega poslüšajte, gda dosta trpite za sébe i drüge, ki nam tô právi: Vzemte na sé járem moj, i včíte se od méne, kâ sem jas krôtki i ponizen z srcá, i nájdete počinek düšam vašim. Ár je járem moj hasnoviti i brémen moje je lèhko.

Hodte v cërkev v začëtki nôvoga leta vi sêri, stári i slabi vandrarje.

Vidim na vašem obrázi, na vašem trüdnom těli, da vam je počinek jáko potreben. Në čüdo. Vi žé dugo nosite žitka brémen. Vrêmen je na vašem obrázi globoke brázde potégnolo. Vaša gláva je

Stároga rektora či.

Pripovëst. — Flisár Jánoš.

Jesénskoga večëra meglení mrák je pokrio krajíno. Pri rektora hiži okôli stola sedijo familie kotrige. Oča si z laktom na sto djánov rokôv podslonivši glavô, brodi — što zná od kakšëga dávníšnjëga pripetjá, olenke témni posvët poslabom presvëti njëga pošteni obráz. Mati pazlivo poslühša.

Anika, ta nedüžnoga, lëpoga obráza či, glasno člé, — tô poslühšajo roditelje — na teráménši rogát z velikími, sveklo ostrími očámi se gde na dveri, gde na oblok zglédne, tak da bi nikákoga čakala.

Z-„Sodcov kníga“ je čítëla Jëfte prigodo, pôleg štere je Jëfte oblübo Bôgi, ka či njëmi obládati dá Ammonítánce, domô pridôč, ka najprve vö z njëgove hiže dveri prednjëga pride, Gospodni aldüje na goréčem áldovi, Ammoni-

tanci so obládani od Izraelov. Gda je pa Jëfte domô v Mispábo, k svojoj hiži prišao: jedina či njëgova je prišla ráprve pred njëga, štero gda bi zagledno, razprásno si je gvant, govorëči: „Ah lüblëna či, jáko si razburkala i obdresëlla srdcé moje, ár sem jas oblübo dao Bôgi, od štere nemrem odstôpiti.“ Na štero njëmi či erčë: „Lüblëni oča, či si oblübo dao Bôgi, činí z-mënom, kak so ti vüsta vadlüvãle.“ Govorëca nãdale: „Odpüsti mi, da idem vu brežíno i plakam se ober moje nedüžnosti z-mojími deklínskími priátelcámi navküp“ . . .

— Zadosta de že z-Bíblie, Anika: — erčë mati.

Ali, ka se je pa zgódilo z-Jëfte čerjöv? píta očo Anika.

— Njô so bogme, moje dëte, na goréči áldov dáli i aldüvãli so jo, kak je oča oblübo.

I ona je pokorna bíla oči do ognja smrti? Tak je, pokorna je bíla. Vnôge drüge bi se lehko včile od një.

tákša, či bi z sněgom bila pokrita i opomina vas na vašega žitka zimo. Roké se vam trôšijo, dosta se tóžite zavolo etoga hŭdoga světa. Vi ne razmite mladine, i mladina pa vás ne razmi. Čákate tisti čas, gda mirovno lěhko položite na vekivečen počinek svojo trŭdno glavô i tělo.

Hodte zátô na počinka světo mesto vi trŭdni vandrarje. Píte z vretine, štero na světom oltári najdete. Ne obečam vam mladosti, nê telovne môči, ali obečam vam pa tó, da Vaša dŭša močna postáne, či je pa tá močna, té premágate těla i matěrije vse slabosti, té ešče dosta veseljá čáka na vás v živlěnji. Veselili te se naprejidenji svoje decé i vnŭkov. Veselili te se svojemi dosedášnjemi živlěnji i svojim dobrim činěnjam.

Hodte na počinka světo mesto tŭdi vi siromaški vandrarje, ki ste na svojo dúgo pôt nikaj stroškov nê dôbili, ali ste je pa hitro potrošili, ali pa nepazljivo zgŭbili.

Znam, da tŭdi vam dobro spádne med velikim trŭdom si počinôti. Znam da je vaš žitek pun staranja, žmetno pripravíte sebi i svojoj držini krŭh i gvant, vidim vas da ste prěk mere trŭdni i oklajeni. Hodte v svojem siromaštvi zátô k Jezusi, naj vas on trôšta, naj vam on dá v etom nôvom leti môč i zdrávje, da te žitka bre-

mena ponizno i mirno znali nositi. Zglednite se na svojega potikazáča, na svoj posvět v kmici, na Kristuša. Hodte k Njemi vsi siromácke, nevolni lŭdjé, navčíte se od Njega trpeti, znášati, strádati i dônok zadovolni i blájzeni biti. Naj vam vaš čaren krŭh běli i žmajen postáne z tēm mišlěnjom, da ste si ga vi sami pošteno z dělom i trŭdom spravili. Ne glédajte vsigdár gori na bogátce, nego glédajte doli na tiste, ki ešče niti teliko nemajo, liki vi.

Hodte na počinka světo mesto v začétki etoga nôvoga leta ešče vi bogátci, ki ste nájveč talentumov herballi od Bogá. Istina da vi po žitka vandrarstva pôti v mirovnosti lěhko hodite, ali dônok se pa ne morete oogni nevolam i brigam, zátô tŭdi vam ne bô škôdilo, či si malo počíněte v boží hižaj.

Bogástvo je z brigami vkŭperprikapčeno, vi ste tŭdi nê brezi brig. Žitka vi hěrje, vdárci i materiálne nesreče vás ešče bole goripoiščejo, kak pa siromáke, či toča, povôden, lagov deždž ali ogen pride, vam dosta vkrajvzeme i vniči. Zátô vam je pa potřebna boža hiža, naj tam počinek iščete i nájdete. Hodte v církev tŭdi tē, či vás težki vdárci goripoiščejo, i tŭ se tō navčíte, da zavolo materiální zgŭbičkov ne směte v cáglivost spádnosti. Hodte v

Lěpa Anika je nestanoma poglějŭvala, gde na dveri, gde na oblok, ali na vse kraje je velika tihoča. Drŭge knige je vzěla naprě, nikšo stáro króniko, v šteroje so od nigdašnji kralôv fabule bilě popísane. Nê so meli na prebėranje knig od lěpoga čtenjá, zvôn biblie, pesmeni i molitveni je i kákši stári štampov: kakti so snenske, starišinske i bloděča čizla knige bilě -- năvučnėši je nê bilô pri hiži. Istina, ka bi dnesděn tŭdi bôgše bilô, či bi oni, dŭšo i srdcá vtepejôči románov, bojdikaj vrědnosti čtenjá, zapelávajôči novin, nebi bilô, šteri samo mladězni živce môtijo i od hasnovitoga dela odegíblejo i na hŭdi žitek povodjávajo.

Komaj ništerno megnenje obráča papěre, gda vrát odpėranje začŭje; z-radostjov skoči gori, ali kak vára notri idti brata Lénarda, Bobola Jánoša, Bobola Gergor senátora siná i Lantor Mihálja ritara, žnjúvi ôsvetni obrázov se

njě je nika nevugodnoga zdelo, sahsivša se, je vu kŭnjo odběžala.

Ár je Lontár Mihálj z Bobola Jančiom bogme nika nê v-ménšem posli posrečo eto pôt stároga rektora hižo, kak z-tēm, ka sta Aniki vōglědi prišla. I rávno zátô se je pri notri iděnji na obrázi ritara ôsvetna ômurnost, vu Jančia očáj pa poglějŭvajôča veselá radost blisnila.

Že je dávno sklenjeno v-etima dvema familioma, ka rektora vrli sin Lénárd si vzeme Bobola Biriko i tō je že v rědi: Aniko bi si pa Janči vzéo za ženo. Kak prebrána mikmá bodôča lěpa ženítev bi tō bila! Rektori se tō preveč vidi zátô, ár je Bobola senátor čeres bogat člověk; povôli má srebro, zláta, zemlé, lěpi mēneš, gulyo, z rečjôv vsega zavolě.

Ali, ka vse tō valá, da se Aniki nevidi ni srebro, ni zláto, ni velika črěda máhre, nájbole njě pa nê trbě Jančia, šteri je bogme pred deklinami nê bio prijěten junák. Či je glŭh bogat

cérkev, gda vas lŭdjé pregánjajo i orôpati vam ščéjo vašega poštenjá vĕnec. Hodte v cérkev, gda vam dŭšnavĕst ne dá mira. Cérkev vás navči, kak morete dobro činiti, siromákóm pomagati. V cérkvi nájdete mir i pokoj svojoj dŭši.

Zdá pa po krátkom počinku vi vsi vandrarje nadaljavajte svojega vandranja pôť v božem imĕni. Vandranja palico primí z nôvov močjôv i z nôvim veseljom ti mladina, vi srĕdnji lĕť lŭdjĕ, starci, siromácke i bogátci.

Stôpímo doj z visikoga brĕga i hodmo v pred nami stojéčo dolino, štero ešče gôsta megla pokriva, v nôvo leto. Tô ne vĕmo ka nás čáka v tój dolini, ali tô niti ne iščimo. Bôg je z nami bio v preminôčem leti, i či bomo tŭdi v etom leti njega iskali i molili na počinka svĕti mĕstaj, či bomo radi hodili v cérkev, té z nami ostáne naveke.

Drŭgo ne moremo i ne smemo čakati, kak vŭpati se v božoj dobrôti, lŭbézni i skrbnosti, verno i pošteno hoditi po vandranja pôti, dokeč k cili ne pridemo, k Grobí. Pri Grob váraši Bôg rêši nás od vsákoga brĕmena, ali tŭdi pôtné stroške nam vkraj vzeme, i edne pošle na zveličanje, drŭge pa na skvarjenjĕ. Tak vandrajmo v etom nôvom leti, naj postánemo tálnicke vekivečnoga zveličanja.

bio, so se nĕ vlekla za njega. Anka je rada mĕla onoga theologuša dĕáka, šteri se vči za dŭhovnika i za dvĕ leti skonča svoje vĕnjĕ i šteri rávno dnes večĕr má nazâ k-njim pridti, gde je že več lĕť na kvartĕli bio.

Ka se Bogola Jančia dostája, prinjem se je malo vugodnoga naišlo. Njegov trŭp je očividno kázao, ka je nĕ z našega plemena, očáci so njemi prišleki bilí, tam odnikec zagorski hrib: visikoga tĕnkoga zrása, liki eden ščáp, liki štanga, záto so se njemi stangoláč cónivali, dŭndekástoga, tupastoga obráza, zaobrégnjene čobe, šlévo je i z ednim okom čŭdno škrlió; vlasjĕ so njemi v-kíto spleteni visili doj po čell i tĕnjo vrgli na njegov géter licojne obráz; gláva višĕ mere velka (na štero so gučali ka je puna plĕv), nôs razplŭščen, lampe malo prevelke, vŭha na dvá kraja gláve dolí poklavŭte; šinjek dúgi, na šteroga prĕdnjem táli pod bradôv velko sŭho čonto, tak zváno Adamovo jaboko, liki plŭžni lemež; rokĕ doj

Odked i kama ?

(I. Moz. 16, 8)

L. N. Tolstoj piše v svojoj knigi „Spôved“ etak: Bilô je tak, liki bi se z-menov zgôdilo nika sledečemi podobnoga: nespominam se, gda so me posádili v čun, gda so mi pokazali nasprôtní brĕg; dáli mi v neskŭšĕne rokĕ brodárnice, odrinoli od níkšĕga neznánoga mi brĕga ino me pŭstili samoga. Delao sem z-brodárnícami, kak sem mogao i znao, ino sem plavao; ali kém dale prôti sredini sem prihájao, tem hitrĕši je posájao tekáj, ki me je zanášao vkraj od cila i tem gostĕše sem srečávao ladjare, ke je rávnotak, kak mené zanášao te tekáj. Med njimi so bili osamljeni brodárje, ki so ešče vedno brodárili, nadale čunari, ki so popŭstili brodárnice, té palik velki čuni, nezmerne ladjĕ pune lŭdŭ; ti edni so se borili z tekájom, drŭgi so se njemi prepŭščali. Kak sem tak dale brodáro i glĕdo za opôt vsĕ, ki so plavali po vodi navzdoli, tak sem vsigdár bole pozábo na opôt mi dáno. Na sredi vodĕ v zmešnjavi čunov i hajôvov, ki so plavali doli, sem že popolnoma zgŭbo opôt ino popŭsto brodárnice. Okoli i okoli mené so se gnali v veselji ino veseljáčenji z-vôternícami ino brodárnícami čunarje po tom tekáji doli ino so ogvŭšávali mené i eden ovoga, da drŭge opôti sploj bití nemre. I vervao sem njim i sem odplavao žnjimi. Odnoslo me je daleč, tak daleč, ka sem začŭo šŭmlenje slapôv

do kôlin viséče, prsi pogačaste, vplĕčaj malo poteženi i dvĕ nogĕ liki sohĕ dúgivi z-čĕres velkimi ogŭávami i pri kôlinaj slokobáte, na x (iks) stojéče. Či je múčao: te je po tupastom doj pred sĕbe glĕdao; či je pa lampe ôdpro: vsigdár je níkšo naôpačno blôdnost pravo, tak da so vsi ráj bilí či je múčao. Šolĕ je tŭdi nĕ mogao spuniti za volo dŭndekĕ. — Zdá je tŭdi z tĕm začno, med šterim je z dúgimi nogami pod stolom z-vodôv pun vrĕ táobrnó, — znáte Gospon rektor ka? ájta vas lepô dájo pozdraviti, zavolo dvĕstô srebrnárov se nika nestarajte, samo Aniko . . . Na srečo je Lantár Mihálj dosta čednĕši bŭo, v-rĕbra ga je dregno i tak opômeno toga ešče niti mehovjá pod nôsom nekázajôčĕga bedáka, ná muči i sam je naprĕdao v-návaadni pošteni, prĕcimbní rigmošaj hodbe cil, ka etak po tom dvôjem hížtví se teví dvĕ famili nakelíko vkŭp prikapčita i edna toj ovoj na díko slŭžila bode; z-nĕbe bi poduploma zhá-

vu šteri bi se moj čun mogao razbiti, i zagledno čune, šteri so se vu nji že razbili. Predramo sem se. Dugo sem nê mogao razmiti, ka se je z menov zgôdilo. Pred sehom sam vido samo pogübel, v štero sem hito ino štere sem se bo-jao. Nindri sem nê vido rešitve i sem nê znao, ka mi je činiti, ali té sem se nazáj zgledno i zagledno sem vnôgo čunov, ki so neprestano boréc se rezali tekáj, spomno sem se bregá. brodárnic i opôti, pa sem začao brodáriti nazáj prôti tekáji i k-brêgi. Té brêg je bio Bôg, tá opôt njegova rêč, brodárnica — dána mi slobodščina; pribrodáriti do brêga, zjediniti se z-Bôgom.

Drági čtenjár, dopústi mi, da te pitam: „*Odked prilhájš i kama ideš?*“ Je tó mogôče tvoj kêp? Gđa si se rodio, si nastôpo isto pôt. Posádili so te v čun življenja. Nikelko časa so te vodili drúgi. Ali ščasoma so te prepústili samomi sebi. Čüo si tüdi od Bogá, štero bi naj bio cio tvojga potúvanja. Nikelko časa si se držao toga, ali zajšao si v tekáj toga svêta, ki te je potégno za sehom. Zgübo si svoj cio, zgübo si Bogá s-svoji miseo ino plavaš naprê z-vnožinov, misleči, či ide većina tó pôt, idem tüdi jas. Dopústi mi, da te opomenem, *ta pôt pela v prepast*. Postoj i čüo boš sümlanjê slapôv, v šteri se hitro lèhko razbije čun tvojga živlénja ino ti si zgübleni za celo večnost. Spametüj se, zgledni se i vido boš ešče drúge čunare, ki či

rávno z teškočami, ali itak neprestanoma, boréc režejo tekáj toga svêta. To so ti, šterim je Bôg njihov cio. — Dáli so se rešiti z toga pritiskávanja po Jezuši Kristuši. On je zdá ravnitel i voditel njihovoga življenja. To je vesélo brodárivanje v večnost. Da je to tak, ti lèko posvedóči tüdi pisec tê pár redôv z-svoje lastne skúšnje.

Prêk se daj Jezuši, ár brezi Njega nega Rešitve i zavúpaj se Njegovomi vodstvi. Nebo ti žao.

„Idite notri po tesni vrátaj; ár so prestrana vráta i široka je tá cesta, štera pela na skvarjenjê i vnogo ji je, ki po njê hodijo. Ár so tesna vráta i voska je ta pôt, štera pela vu žitek i malo ji je, šteri jo nájdejo. (Mát. 7, 13-14).

Z Jezušom.

Z Jezušom li rômam jas v daljáve,
z-Njim samo rad zdá povséd hodim,
k cili pôt mi káže, tá v višáve,
v Njem rešitev mojo jas dobim.

Mirna, srečna vsa je pôt zdá moja,
dokeč Jezuš v svoj me vodi raj,
z Njim jas pridem v svet mira, pokoja,
gdé blážen bom na vekomaj. „Zorja.“

Bojdi gospod volé tvoje i sluga dúš-nevěsti tvoje.

jao na njé boži blagoslov i kak blájžena bi bila Annika pri Bobolovi, gde bi se vu vsem dobrom kôpala.

— Tak bogme — právi k-coj Janči — ájta nama z-štalê dájó žnapraviti hižo, v-šteroj va se samá držala.

— Tih boj, pojeb — graja Lantár toga brbrajôčega — idi bole i pogledni malo okôli Annike, ka dela?

Te veliki dünde-kásti stangoláč se je bogme pôbrao i vu künjo je odmandigao, nê si je zamúdo glavô v-malo nisiki künjski dvér zgornji strüg notri vdariti, tak da njemi je na čeli zasêdena krv dlan šürko lišo kázala. Tam je preci etak začno zgovárjanje: Jeli šbár Annižka ka ka bi-bi že že rada ž ženska b bila, zá záto smo prprprišli, da te-te te tá-tá k-k-nam odpepelamo.

Deklina je žerjáva grátala i právla je: „Nê ste si dobro zmislili, gosp. Jánoš, ár bi jas ešče zdá nebi rada ženska bila.“

— Pa-pa-pa bi ti prinás dobro bilô, áár smomo mimi bogati.

— Moj ájtata te tü-tüdi tr-r-inok rareradi májo!

— Zahválím vašemi oči lepô na njúvoj dobrôti. Doj si ná sêdejo, Jánoš.

Te nepriličen mladoženec se je telko vrtio, obračao, nateliko se je prebérao vu městaj, kama bi si doj seo, tak da je naslédnje na vu krnici dojpokrito testô seo, i vô je je potisno žnjê, šterim si je na zadnjici lače i kapút zádosta namazao i sledi povôli dela meo, dokeč je nakeliko, teliko testô doli spostrügao i z-capami doli zvoščo. Perse Annika je nê mogla strpeti, ka bi se nebi zasmejala.

Vidiš, Annika! Z-menov se vsigdár nika čüdnoga zgodí. Eto ednôk sem si v-ednom mesti na kraj kádi seo i kak je pes tamtá medkádjov i nogami idôč se skôz vlékao, nogé mi prizdigno

Na nôvo leto.

Léta nam odidejo liki vodé odtečejo v-prepast globokoga mŕja. Niti v-pamet nevzemo, ka smo pá na kráji stároga leta, na konci slédnjega večéra. Kelko lúdi na tom slédnjem večéri z-skuznatimi očmi, z-vküp sklenjenimi rokámi Bôgi hválo dáva za tó srečno leto. Kelko je ji pa tákši, kí si ne zmislíjo, ka bi Bôgi hválo trbelo dati za srečno dokončano leto.

Z-vŕpanjem idemo na nočni počinek, z-vŕpanjem stánemo gori na dén toga nôvoga; z-bláženim trôštom napunjeni na toga nôvoga leta dén. Ali moremo se túdi zbúdiť i gori stánoti z-toga stároga živlénja: „Zbúdi se, kí spíš i stani z-mŕtvi i presvěti se ti Kristuš.“ (Efez. V, 14.) Zbúdi se, právi Pavel apoštol. Zbúdi se i ti, lúbléni brat i sestra i „obléči nôvoga človeka pôleg Bogá stvorjenoga vu pravici i v-svetstvi te istine.“ (Efez. IV, 24.) Niháj tá vse tvoje stáro mišlénje i činénje i stôpi z-nôvim letom vu eden nôvi žitek. Tá deni vse na nebožičnost pelajôče knige, štere si do etimao mogôče čteo, vse sméšnice. Tá niháj túdi vse jálnosti, čalárnosti, vu šteri si se do etimao radŭvao, či si koga mogao vkaniti. Z-nôvim letom stôpi na to nôvo jákosti pôť. Vzemí si v rôke světo Biblio, vu šteroj je teliko kinčov skrito, da ji v celom tvojem žitki nezgrúntáš vô. Vrêlo čiť vsáki dén (Ap. Djá. 17, 11.) Sv. Pismo, da spoznáš te odičene jákosti

pôť, po šteroj máš srečno idť naprê, ne oziraj se ni na lêvo, ni na dêsno, niti nazá se nezglejŭj, nego vzemi križ svoj na sêbe i nasledŭj Zveličitela Jezua. Tó ti je pa lí tak mogôče, či slobôd vzemeš od vse hŭdôbe, od vsega preklinjanja i rŭžnije, líki nás tó Pavel apoštol včí, erkôči: „Ár, kí ščê žitek lŭbiti i dobrê dni vlditi, naj zdržáva jezík svoj od hŭdoga i lampe njegove naj negučljo jálnost. Nvŭj se ogne od hŭdoga i člní dobro, lšče mŭr i nagánja ga. Ár očiť Gospodnove so nad pravičnimi i njegova vŭha na njih molítev kebžljo, obráz Gospodnov je pa na one, kí hŭdô člnljo.“ (I. Peter III, 10–12.)

Zmislí si, lŭbléni brat i prebrodí ete reči, od šteri ešče dosta več sam náideš vu Svétom Písmi. Vrêli bojdi záto vu čtenjê Svétoga Pisma i molenji za vse brate i sestře, znajôči, ka smo si vsi bratje i sestře vu Jezuš Kristuší. Štero te naj nadigne na ono veliko lŭbézen, štera je vu našem nebeskom voji G. Kristuší. Kak tó Pavel apoštol včí od te velike lŭbéznosti vu svojem k-Korintušoncom poslanom I. listi na 13 tom táli: „Lŭbézen je trpliva, dobrotivna, lŭbéznost je nê nevoščéna. Lŭbézen se nehválí, nenadŭva se. Ne njevká se, ne lšče svoje, ne čemerí se, nemíslí hŭdo. Neradŭje se nad nepravičnostjov; radŭje se pa nad istinov. Vsa zakriva, vsa verje, vŭpa se, vsa trpí Lŭbéznost nigdár srdcá vô nespádne.

Záto moj lŭbléni kršćanski brat, doli sléči toga stároga človeka žnjegovimi hŭdými delami,

i jas sem v kad med droždžé čučučupno. Tak bogme! Tí bi se nad menom lahko dosta, dosta smehála i tí niti nemíslíš, kak si te lêpa, gda se smeháš.

— Jeli bár, samo te?

— A a-ah drŭgôč túdi. O o-od têbe sem ešče jakšê nê vido i rávno záto te za ženo vzemem.

— No tó je ešče nê gvŭšno, odgovorí deklina.

— Nê Annika? Tó-tó-tó je gvŭšno, kak dvakrát dvê-ve dve-devêt, ka pa te te eti iščem, z-z zdá lahko včasí z-mememenom ideš, odgovorí štangoláč.

— Tó bi pá malo prerano bilô, erčé Annika.

— Prerano? Ajta so pravli, ka si že više dvajdvajseti i gláva ti je zadosta doraščena, ka ka bi mené rararavnala.

— Tó de malo teško delo, gosp. Jánoš.

— Zaká? píta Jánoš, z-psa nede slanina?

— Annika se je zasmejála i erkla: tó vam pač na mesti nihám, gosp. Jánoš, tó je světo. Dŭndeki so se vse blíšćale oči, ka njemi je Annika namesti njála, gvŭšno je nika čednoga povedao, si je zadovoljno mislo i sfŭčkariti je záćao. Annika je pa namali vusebi donela:

Daleč je moj golôb,

Vsedugonê pride;

Obiném ga z-obê rôk,

Kŭš dobí od méne.

Vu hiži so si tí stári zgovárjali od celoga dela. Stári rektor srdcá privolí, za srečo drži z-poštŭvanov přemočnov Bobolovov familiov vu žláhto pridti. Lénára si vzeme Biriko (Báro). Annika de pa Jančia. Sam Boží prst se káže v celom deli. Tí stári so tak dobro vŭnarédili ženitev, brezi toga, ka bi si zmislili na tistoga, koga se dostája. Mladézni srdcá nágib spoj po drŭgi potáj hodi, kak pa stári trdí gláv skornati mozgôv pamet.

(Dale.)

liki: srditost, čemér, hūdôbo, preklinjanje, rúžno-gúčanje zúšit tvoji. Niti ne laži na drúgoga. Nego obleči toga nôvoga, ponovlenoga, liki te odebráni Boži, svéti i lúbeznívi, žnjegovimi dobrimi delami, kakti: milostivnost, poniznost, krotkost, trplivost. Nad vsém tem pa ešče obleči lúbéznost, štera te naj nadigne na vsa dobra dela, da tak, gda se ti nagne tvoj zemelski žilek, na slédnji dén boš z Pavel apoštolom lahko pravo: „Te dober boj sem zbojľvao, bežáj sem dokončao, vero sem zdržao. Na dale doli mi je djána korôna pravice, štero mi dá Gospôd vu onom dnévi, te pravičen sodec; nê pa samo meni, nego vsém onim, ki njegovo skázanje lúbijo!“
Vukán Lajoš, Sodišinci.

150 lëtna puconska cërkev.

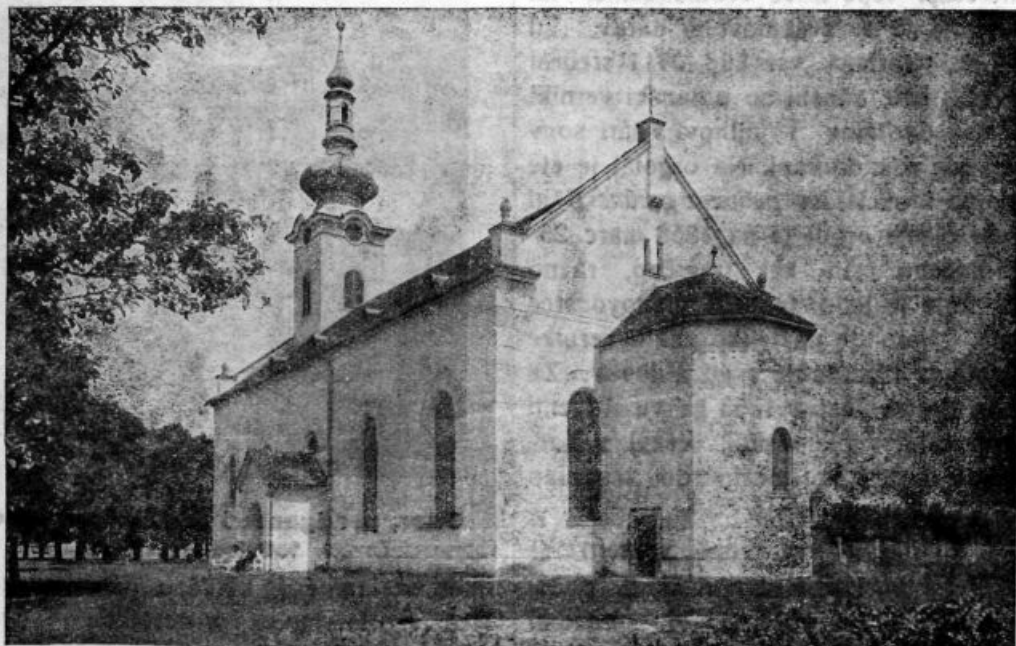
Kak ti z babilonske vóze oslobodjeni i domô povrnjeni židovje so gorizozidali svojo cërkev vu Jeruzalemi, tak tũdi z 50 lëtne „cërkevne babilonske vóze“ oslobodjeni naši očáki so začali cërkví zidati.

Cërkev so zozidali na funduši Grof Batthyány Mikšo i Kùhár Štefana. (na štũki) na južnozáhodnom táli vési, na jáko lèpom i slobodnom, odprtom prestori. Cërkev stoji od sevra prôti jugu; na južnom stráni stoji vu njej oltár, obri njega predganca. Cërkev je 15 klaftrov duga i 7 klaftrov široka. Vsa zvũnešnost cërkeve, prelèpi plac, sadovèni ograd i vrti njè delajo lepo okolico. Okoli njè so: moderni farof i lèpa šola z ednim štokom. Železniška postája je samo kakši 150 stopájov daleč od cërkví.

Oupravo cërkeve i správo sv. posôde občno darũvanje i pojedini dobroga srca daritelje so omogočili. Oltár je eden vrèli evangeličanski oficér kũpo v Ljutomeri na l'citácii ôprave edne klošterske cërkeve.

Zgotovlene velike cërkeve posvetjenje je bilo 1784 ga dec. 8-ga, na Adventno II. nedelo. Posvètili so jo tedášnjí senior naše krajine, Klement Dániel z Körtvé'yeša. Predgali so ešče Bakoš Mihálj križevski dũhovnik i Gospodnovo sv. večérjo so obslũžavali Berke Baláz dománji dũh. K cërkví je téda slišilo z edno 40 vesnic okoli 5600 dũš.

Cërkev je vu začétki brezi torma i zvonov.

Puconska 150 lëtna cërkev.

Vrèli národ Puconec i velikoga okoliša 1784 leta apríliša 1-ga je položó glávni kamen za svojo nôvo cërkev i jo začno zidati. Vernikov aldũvajôča gotovnost i vrèlost je bila pèldasta. Mladénci i starci, deca, možévje, žene se borivši so správlali kamen, lès k zidanji cërkeve.

bila, ár je po II. Jožefi vòdjána „potrplivosti naredba“ ešče nêdovolila proteštantom torma i zvonov. Li po II. Lipoti 1791. leta vòdjání 16. právde sklen je dovalo torma i zvoné tũdi. Tak je bio 1795. leta prizidani k cërkví torem i sta položeniva v njega dvá zvoná.

Pri toj 150 létnej cérkvi je sledi dvakrat včinja včinja renovácija. 1856-ga leta so jo povékšali tak, ka so stené 10 črčlov više zozidali, prvěši plafon z blánj so na štukatur predelali, nōvi kōriš so zozidali, nōvi, ešče zdá bodōči, jáko přécimbni i pozlačeni oltár i predganco so dáli v Grázi napraviti, (z náprave prvoga oltára je samo kēp gori ostao notri do dnes), k cerkvi je prizidana na južnom stráni sekrestija, hodnike so z kamnom vōsklali. Fara je vse to prezidanje i predelávanje z pēldastov vrēlostjov po veči nerodni sūkešni létaj doprinesla. V etakšo formo povékšane cérkve posvetenje je 1856 oktobra 12 ga bilo. Wohlmuth Lipót tedašnji pūšpek-administrator so opravili posvetitev. (Pūšpek Haubner Matej so v Kufšteini vu vozo bili zaprēti.) Sv. govore so meli ešče : vu slovenskom jeziki Kardoš Janoš hodoški dūhovnik, vu madžarskom jeziki Rahner Mataj senior z Kolte i vu nemškom jeziki Tomka Károl dūhovnik z Dobre. Tedánji dománji delaven i veren dūhovnik so bili Terplán Šándor. Za njihovoga hipa, že 1844 ga je bio přécimbno ponovlen tōrem cérkve, šteroga cimer je dvojni križ. Za Terplánovoga vrēmena so správlene tūdi teda hērešnje lēpe nōve dvomanualne, na 22 klūčov orgole i to z samovolni dārov. Vu 35 vesnicaj je nabráno vsevkūp 2711 srebrni rānški. Nájveč, 340 rānški so polanski verniki darūvali. Iména daritelov i njihovi dāri so v posebnom zvezki vōnadrukani. Na orgolaj je ete pozlačeni napis bio : *Áldov pobožne gmāne Bōgl na dlko*. Posvetenje orgol je na 1858 marc. 25 ga bilo vōdločeno. Ali kak tragično, rávno eden tјeden prvle je tisto toplo Trplanovo srce mrzlo grátalo, štero je na teliko znalo vernike hīcati, vužigati na prinášanje svēti áldovov. Za Terplánovoga dūhovnikstva 1853 ga vu Adventi so začnoli popēvati v puconskoj cérkvi z Kardošovi pesmeni knig na mesto do tegamao nūncani Barlovi pesmeni knig.

1877 ga so dvá nōviva zvoná spravili, ár je z prvěši te ménši, kak fare prvi zvon, počo, na mesto ovoga je že 1816 ga bio správljeni nōvi zvon. Tak od 1877 mao 3 zvonovje jesto vu tōrmi. 1885-ga na mesto ednoga počenoga zvoná so nōvōga 6 q teže zvon i železno stojalo spravili za zvoné.

1902-ga je tōrem bio renovirani.

1903 ga je tōrmska vōra správljena.

1909-ga je páli temeljno bila renovirana

cérkev i je zadobíla svojo vezdášnje lēpo, dūšo podigávajočo, svetlo, prestrano, moderno formo. Odznotra je zvōn oltára i predgance, vse prezidano i nōva ôprava správljena; kakti z rabcibetona naprávljeni nōvi kōrišje i feob, nōve klopi, na dvá strána oltára fárbnatne glažojne dvá obloka, lēpi nōvi mramorni krstni kamen (z dára bethlehemski veredománji), potlakana je z mramorni mozaik ploščami, po stenáj vse

Oltar, predgance i krstnikamen puconske 150 letne cerkve.

okoli se lambérija vlečé, z dára Ženskoga društva je primerno, z protestantskov prostostjov, vōzmálana. Správlene so zmožne i lēpe dvomanualne, 12 solo i 14 stranski variatetov, naprešpilajoče, pedalne, puni žvegleni redov, z hrastovim omārom orgole. Z kōrišov so dvōje direkt na slobodno se odpērajōča nōve dveri naprávljene. Odzvuina je tūdi na nōvo prijetno vōzmortana i znovič pokrita bila. Cérkev lūbéči

národ je na ves ete cio 55 000 korón aldüvao, fare dühovnik, Porkoláb Gjula pa svojo verno skrbno vrélost, neutrúdlivo delavnost i veliko umetno zránost, tak ka eta církev rësan odgovářja všëm potřebním goridjájnom církeve.

Etak predelane církeve, edne ti nájlepši cerkveo naši, posvetěenje se je rávno pred 25 letmi, na adventno IV. nedelo, med pozdignjenim šsvetkom vršilo. Posvetitev so tedájni apoštolške vrélosti púšpek D. Gyurátz Ferenc oprávlali. Sv. govore so meli ešče D. Kapi Béla tedájni kermedinski dühovnik, Porkoláb Gjula dománji dühovnik, pa tūdi drūgi dühovnicke.

Vu svetovnoj bojni je eto církev med drū gim tūdi té zgūbiček doségno, ka so ž njenoga tōřma odvzéli ednoga 6 m i ednoga 4 m téže zvona. Ali 1921 ga na Cvelno nedelo sta se nō viva zvoná priselila vu tōřem. Eden 661 kg „Moli i delaj“ napiska i eden 412 kg „Mér vam bojdi“ napiska zvon. Te tréjji je 220 kg žpěče. G ás zvonov se gliha z fisacis mužikálnimi g'asni.

Eta 150 létna církev je dosta dosta dobrovolni daritelov mēla. Dosta takši, šteri aldüva jóča lūbézen je tak činila álmoštvo, naj nezná lēva, ka čini dēsna. Dosta tūdi takši, šteri imēna so gorizamerkana na večēn zahválen spomin. Z eti ništerna imēna i dāre tūdi ese zamerkamo. Novak Franc bákovski posestnik i fiškališ si je nevenlive zaslūženosti spravo okoli dovolenja za cerkve zidanje. — Rehn Ádám i žena Mōrec Judit, nadale vd. Verēn Janoša, roj. Brgles Ilona z Gorice so dvá lēpiva bliščára darüvali vu církev, ta zádňa tūdi vankiš okoli oltára. — Vljaj Štefan z svojov brátjov z Predanovec na sp. očē i kehlil z tanjerom. — Vd. Podlessek Štefanova z Šalamenec na sp. sinū srebřni kehlil; Marič Šándorova z Vaneča na sp. možá srebřni tanjer k sv. večérji; Bánfi Jánoš z Šalamenec na sp. sinū vinski vrč k sv. večérji; Franko Maria, roj. Sinic z Puconec krstno posodo z právoga srebra. Vřele žene so aldüvale oltárske prestrete; tū po imēni mámo zamerkati Cipott ldo fararco, Jonáš Jōžefa familio z Vaneča, Luthárovo Fliszár Šarolto fararco, Fliszár Irmo devojko z Gorice. Žensko drūštvo je aldüvalo mramorno ploščo na oltár i parketni pod pred oltár, Dr. Kūhár Šándor primarius v Ptuiji z gospov molitveno preprogo pred oltár. I zdá ob jubileumskoj šsvetnosti 2 sirotnivi devojki, šterivi si vu Franciji slūžita vsákdeněšnji krūh, Fliszár Irēna z Vaneča i Baler Ana z Gorice sta z čüdüvanja vrēdnov lūbéznostjov aldüvale nōvi oltárski prestret z fine čarne sūknje, na šteroga je ete Ježušov govor vōzašiti: „Ne nihám vās sirōte, pridem k vām.“

Etoга govora drāgo obečanje je spunjávo On nad tistimi 28,720 otrokmi, ki so vu tekáji 150 lét v etoj církvil po svētom krsti zadobili Božo sinovčino; nad onimi konfirmandušami, ki so tū obečali Njemi vernost. Spunjávanje toga obečanja so čūtili vsi oni, ki so v etoj církvil

po Njegovoj večérji dōbili zálog grēhov odpúštanja. Z blagoslovom etoga obečanja je šlo vu nōvi žitek tisti 7,979 párov, ki so se v etoj církvil zavézali na skupno živilēnje notři do smřti. — Dūgi řed pokolēnj, šteri je s svojim pohodjávanjem v eto církev svedočo: „Gospodne, lūbim prebiválišče hiže tvoje i mēsto prebitka tvoje čēsti“, je na svoje prošnje, zdūháve ete odgovor vdáblao: „Nen hám Vās sirōte, pridem k vām“. Ah kelko oranjeni src je zadōbilo tū vu 150 letaj té trōšt! Tū je gūčao te milostivni Bōg k svojoj gmāni skōz 150 lét i po njegovoj sv. řēči je Ježus prihájao tū k všēm pobožnim čūšam.

Gda zdá na poldřügo stotino puconske církeve glédajo nazáj naše oči, nepostávla nas tō pred piramido človeče dike, nego pred hvá-lodávaje. Klěčavši pred oltářom ete 150 létne církeve hvá-lodávajōč vaditjemo: meli smo i meli bomo Bogá, ki nas nenihá sirōte; ki nam je do tega mao na pomoč bio, nadale tūdi z nami ostāne z svojov pomočjov. Zdá i nadale se li vu Njem vūpamo! Či je On z nami, što prōti nam? Trdi grád je naš Bōg!

Njemi na diko posvetšena eta 150 létna církev bojdi večna vřetina vu zmožnoga Bogá položene nevkleknjene vere, vse nās vkūpvězajōče bratinske lūbéznosti i bōgše prišestnosti vūpanja!

Radosti- i zahválnosti svētek puconske ev. gmāne.

Puconska gmāna je decembra 22 ga i 23-ga pozdignjeno posvetila 150 letnico i 25 letnico posvetšjenja církeve svoje. Že pred dobrim poldřüгим letom je skončano bilo na fárnom správišči, da se dostojno posveti 150 letni rojstni dēn gmāne (to se je 1934. oktobra meseca zvršilo) ino 150 letni krstni (posvetšjenja) dēn církeve. Celō vu zvūnski protestantni orsagáj vsáko leto posvetijō dēn posvetšjenja církeve. Puconska fara je záto kre nateliko znamenitoga dnēva svoje církeve tūdi nē mogla samo tak nēmo mimo idti. K-tēm menje, vēm je tákši spominski šsvetke eden-eden oáziš na pūstnom vandrarstvi vsákdeněšnjega živilēnja ino nabéranje nōve mō-či k nadaljnimi deli, pozvánji ino borüvanji.

Predpravke.

K tomi pozdignjenomi šsvetki je pozvála fara našēga prezvišēnoga g. pūšpeka i naše senioratno predsednikstvo. Vu svojem krill se je pripravla skōz več tjēdnov, naj se tá historična šsvetnost kēm dostojněše zvrši. Dosta-dosta dobři dūš fare je ob toj priliki z djānjem posvedočilo, ka kak převeh lūbijo svojo církev ino kak so verni k-njej. Dvě brez telovne svoje materé bodočivi sirotici sta za áldov svojoj dühovnoj materi církvil na oltár aldüvale nōvi prelēpi

prestrét, šteroga sta Flisár Irma z Gorice i Goričan Gizela z Polane z velikov lúbéznostjov krasno vózašile. Puconski moški i mešani khoruš se je po kmični, blatni večeráj dosta trúdo, naj se pod vodstvom Osváth kántora pripravi na lépa popévánja. Spodobno se je trúdo túdi predanovski moški khoruš pod vodstvom Jonaš kateheta. Šalamenska mladina je celo cérkev temeljno gorizaprála i vse reči v njé lepô ščistila, zvóntoga pa ešče krasne glávne vráta postavila. Vrèle gorické deklíne so oltár i predganco okrasile, rávnotak polanske deklíne edna stranska vráta. Šalamenske žene so več púšlov korin položile na oltár. Imenúvanívi dvé vrélívi sirotici, Flisár Irena i Baler Ana sta túdi svéče alduvale na oltár i v bliščáre. Fárni inšpektor so se poskrbeli, naj plac pred cerkvov i sáma cérkev brez elektríke túdi primerno bodeta razsvetleniva.

Prihod i sprejém g. púšpeka.

Prezvišeni g. náš púšpek so dec. 22 ga popoldnévi ob 1/25 toj vóři z brzivlákom prišli do Ormoža. Za svojo drágo cérkev na áldove vsigdar gotov náš vréli senioratni inšpektor i národní pos'ánek g. Benko Jožef so svoj osební auto poslali v Ormož pred g. púšpeka. Čakali i spréjali so v Ormoži lúblénoga gosta g. Kovátš senior. No či je preveliko blato bilo, auto je itak točno ob šesti večér stao pred vrátmi cerkvenoga parka z g. púšpekem, gde so jli v iméni politické občíne sprijáli i pozdravili predsedník občíne i fárni inšpektor g. Kúhár Štefan v nazočnosti vsé bližánji ogengasilski čet i občinstva. Med špalirom ogengasilcov so prišli g. púšpek do cerkveni glávni vrát. Tú je nájprije popévao predanovski moški khoruš „Oh — kak te mam prijéti“ adventno pesem. Potom so pozdravili visikoga gosta z govorami tople lúbéznosti, velké radosti i globoke zahválnosti za prihod: Goričan Gizela devójka z Polane v iméni fárne mladine i je Prezvišenomi prelépi púšeo korin darúvala; v iméni cerkvene občíne mestní dühovník Luthár i v iméni fárnoga ženskoga diúšiva gpa Rátkai Vera predsedníca. Zatém je popevao predanovski moški khoruš „Bojdi veren v tvojoj veren“ pesem.

Ousvetní večér.

Po sprejémi so g. púšpek vu farof šli, za edno malo pa vu lépo cérkev, ščtera se je med tém že nabitó napunila z verníkmi. Po praeludiumi na orgolaj Osváth kántora je puconski moški khoruš popevao „Hodi k nam, Boží düh světi!“ pesem. Luthár dühovník so molítev pravli i razkládanje Biblije držali. Celo správišče je popevalo „Prebúďte se ino čújte“ Gustáv Adolfa drúštva podpórno pesem. Zatém so meli g. púšpek od vsákoga z velikov náležnostjov čakano pro-

pagandno predávanje za Gustáv Adolfa podpórno drúštvo. Na podlági Apostolske reči: „Či je Bôg z nami, što prôti nam?“ (Riml. 8, 31) držánoga lépoga govora zdržétek ese zamerkamó.

Koreniti evangeličánje.

Vküper smo prišli, naj lépi i rétki světek svetimo: 150 letní jubileum posvetšénja Vaše cérkve. Moje srce je puno radosti, ka sem lahko svedok Vašega svetúvanja, ka Vas z mojimi očmi lahko vidim, ka Vam vu roke lahko ségnem, líki brat vaš i da svedočimo, ka vküper slišimo, ár smo vsi potomci toga velikoga reformátora Dr. Luther Martona, ki je cérkev očisto od vsé krivi návukov i komi mámo zahváliti, ka jeste práva evangeličanska cérkev.

Vu našoj domovini bodoči ovi evangeličanje, nemci i slováci, so se pred 150 letmi prišellili ese, ali Vi prekmurski evangeličanje ste od reformácie mao eti. Na to ste lahko preštímáni, ali tó Vam túdi dužnosti nalága. Dužni ste brániti, ohrániti svoje vadlúvanje i je precipiti vu srce ino dúšo svoje decé.

Ka máte lépo cérkev, tó nê samo Lutheri, nego túdi drúgomi máte zahváliti. Ár pred 300 letmi je vu toj velikoj pogúbelnosti bila evangeličanska cérkev, ka se potoni vu r. katoličanskom morji. Ali gde je nájbékša nevolá, tam je nájbliže pomoč.

Švédia i Gustav Adolf.

Vu nadaljnem so lepo dolispisali g. púšpek Švédsko, ete polnočnoga sunca orság, eto na celom světi nábole čisto evangeličansko zemlo, njé pobožen národ. Potom so govorili od Gustáv Adolfa, kak dobroga kralá, kak modroga državnika, kak pobožnoga krstšenika, kak vítékzoga vojskovodjo i kak branítela evangeličanskoga vadlúvanja. Či nebi bilo toga kralá, dnes nebi bili evangeličanje i zdá v Puconci nebi bilo evangeličanske cérkve. Té vítékzi krao je obráno evangeličansko cérkev celoga svetá pri Lúženi. Istina, ka je drágo ceno pláćao za tó: svoj mládí žitek je tá alduvao, ali smrt njegova je žitek evangeličánov.

Gustav Adolfa drúštvo.

Evangeličáni so znali, ka Gustáv Adolfa dosta májo zahváliti. Záto so njemi zvün drúgi lépi, ali itak mrtvi spómenkov, eden živ spómenek postavili, eden fond: Gustav Adolfa drúštvo. To drúštvo vsákoga evangeličána spomína i píta: Gustav Adolf je dao svoj králevski žitek za ves evangeličanski národ, ka dáš ti za Gustáv Adolfa drúštvo! Vsi smo pozváni na podpéranje toga drúštva. Súkešina je dnes povsédik. Ali dokeč mámo péneze na cigaretline, na alkohol i na drúge víšešnje reči, tečas mémo na eto drúštvo túdi.

Nazádnje so se zahválili g. púšpek za lépi sprejém dühovníki, inšpektori, vučitelom i vsem

drúštvam. Opominali so vsákoga na lúbézen do cérkvi svoje i na vernost vu podpéranji G. A. drúštva. Či kamči eden dinár darúje létno vsáka dúša na G. A. drúštvo, té smo ně zaman svetili, ár je z toga obilen blagoslov shájao.

Puconski moški khoruš je popevao „Vadlívánje, oh ti Boží dár“ pesmi 1. i 8. veršuš. Franko Gizela puconska deklina je lepo deklamálivala „Gustáv Adolf“ pesem. Puconski měšani khoruš je popevao „Nevcagaj, oh čředa mála“ pesmi dvě veršuša.

Kábel telegram.

Mestni dühovnik so jávili, ka je edna vřla fářna deklina, Andreč Terezija, v Hamiltoni (Canada) na rádioji poslúřtala g. púřpeka genřlivo predávánje, řtero je njô takl na činénje nadignolo i je ře přišao od njé ete kábel (podmorski) telegram: „Visikopořtúvani G. Dühovnik! Pořilam eden dolár na *Gustáv Adolfa drúřtvo* i eden dolár napřeplačilo na *Dúřevni List*, řteroga řas veséřo čřém. Tűdi Nřim pořilam eden kěp, řteri káře lépo lutheransko cérkev, vu řteroj zdá řas vkúřsklenem moje proste roké i na molitev nagnem mořo glavo.“ Pravzaprav se pa to etak má řazřořiti. Tá řazmeta deklina ně samo z očmi, nego z dúřov čřé naš řist. Tak je čřtěla tűdi tisto poročilo, řtero smo přinesli od toga drúřtva glávřnoga správiřča v Beřki. Tô poročilo je njô nagnolo na ářdov za verebrate. Malo přvře čřřto prelepo predávánje g. púřpeka spodobno naj būdi vse nás za dobrovolne podpornike *Gustáv Adolfa drúřtva*!

Potom je popevao puconski měřani khoruš „Hválmo mi vsi Bôga“ pesmi 2 veršuša. Mestni dühovnik so zapřino molitev i blagoslov pravřl. Po popěvanji zádřnjega veršuša občřne pesmi med vřidenjem z cérkvi offertorium bio naběřani na G. A. podporno drúřtvo.

Po verskom večěři je bila na čřast gda púřpeka večěřja vu farofi, př řteroj bilo je nazoči več pozváni gostov.

Nedelna ôsvetnost,

se je dec. 23 ga ob 9. vřři začřnola. Cérkev se je pářl popolřnoma napunila z verníkmi. Nazôčř sta bila tűdi oba senioratřniva předsedřnika, kakti Kovátř řřevan senior i Benko Jořef nářodni poslánec, senioratřni inřpektor. Po praeludiumi na orgolaj Osváth kántora je správiřče popevalo návadno zdűhávánje př řlűřřov bořřov: „Gospodne boře!“ Zátěm je puconski měřani kho-

ruř napřěřao po Flisár Jánoři na 150 létřico přisani „Zdűháv.“ Kovátř řřinřor so bogámolřli. Správiřče je popevalo 397. pesem. Kovátř řřevan so čřřeli Sv. Rečři (K Filip. 4, 4 7) i Apořřtolsko verevadlívánje pravřl. Puconski moški khoruš je jáko lépo popěvao po Luthár dűhovniki přestávřeno eto pesem:

Veséřl děn nam je zřřao,
Dűgi čas je bistro odřřao,
Vřl se převeč řadűjemo!
Věři očářov potomci,
Živě Bôg naš vu něbi gori,
Nřmi díko aldűjemo!
Odprěte so dverř,
Jezuř přide k-tebi,
Spěváj Nřmi!
Děn světeřňji
Kř ti je řao
Naj bode tvořga sřřca křao!

Boža milořřa je bila,
Da se eti cérkev zozřda
Na vere křepkoř pečřni!
Protřvřnik čři je na njô trô,
Bôg je přěřtro perôři na njô
I njě ně mogao řkôřiti.
Nař stáři protivřnik
I světa poglavřnik
Jo nevřere.
Velka zmořňnost
I oblářnost
Je večřen Evangelřiom.

Světeřňjř govor g. púřpeka.

Na podlágř Ozn. 3., 11: „Drři, ka mář, naj ti niřře nevřeme korôřno tvořo,“ so melli g. púřpek svoj, globoki misel pun přelěpi světeřňjř govor, řteroga křátkř zdrűřetek je nasledűřoči. Vu globokoj řalosti cěřoga jugoslovářnskoga nářroda za řim vřřěřřkim křálom, komř mi evangelřčanskř křřřenřci dōřta mářmo zahválliti, se dnes z Boře milořře řtak ľhko řadűjemo vu Gospon Jezuř Křřřtuři, koga rořřtvo té dñř bomo svetřli. Naj se porořđ On tűdi vu tvořem sřřdci, ár ovak řř pogűbřen!

Gda dnes z zahvállřim sřřřřom svetřte 150 létřico posvetřřenja Vaře ľěpe cerkve, spomínájte se na očáře, řteri so z svojov ářřdovagotovřnostřřov, luteransřov vernostřřov, z zřojom ľřca svojega i řűľnatřnřmi rokámi zozřřřali eto cérkev i vás vu evangelřčanskoj věřř gorižřřřřřili; řteri dnes nemřře med nás stôřřiti, álř věřřemo, ka se njřřhove dűře vu něbi zřnámř navkűper veselřjo. Genřřivo so se spomínáľi tűdi od třřři, kř so vu svěťovřno bořřno odiřřli i več ně nazájřřřřřli, od

šteri se tūdi lahko včimo, ka zadéne verno-mi bidti.

Potom so lepo razprávlali goriprečtete své te reči. Bogástvo nemore človeka za bláženoga včiniti; preidoči kinč je to, i nazádnje vse tū moramo niháti. Apoštol nas opomína na obdr-žanje dúhovni kinčov. Zdržl svojo i tvoji otro-kov čisto, krstšánsko dúšo! Zdržl tvojo evange-llčánsko vero, za štero so trpeli i vméráli očáki! Za štero dnesdén vu Rusiji kelko dúhovnikov i vernikov je smrt pretrpelo. Pred 200 letmi je vódána bila zapoved v Austriji: ali evangeliom-sko vero, ali domovino ostaviti! Bogátc i si-romácke so tániháli vse, ali k veri svojoj so verni ostánoli.

Zdržte vadrľvájne váši očákov! Eta církev je záto zozidána, naj vsáko nedelo tak puna bode, liki je zdá. Bojdi pri vás svetlo vu srdci, vu hiži, vu fámiliji, vu šoli i vsákom pozvájni! Kristuš bojdi središče vášega življenja, ki je je-dina práva svetlost etoga svéta. Mi drúgo vero pošťujemo, ali s svojov se hválimo i k toj verni ostánemo notri do smrti!

Po navdúšenom govori našega višjega pas-téra je puconski moški khoruš z toplim srdcom popévao „Visiki Bóg“ molitev. Jonaš Števan ka-tehet so z punim prečútom naprédáli nasledü-jóčo, po Flisár Jánoši na 150 létnico puconske cerkve napisano „Trdl grád je náš Bóg zmožn!“ poémo:

Drági náš Šion! Spomin tvoj dnes ponávľamo,
Šteri se kak Môžeša ščipkov grm blišči;
Vnogokrát je vdérjao ober té' vihér, známo
I ti stojíš, glédaš, v premíjenosti dní.
Prék pôdrúge stotine v-stárom fundamenti
Se kak lepó osnávľáš, vréla gmajna ti
I kak so nigda stári očáci spéváli —
Spévaj i ti: „Trdl grád je náš Bóg zmožn!“

Mramorni steber káže tam mesto ôsvetno,
Gde je stá'la nigda pod nêbov síľžba Boža,
Al' Batthyány Kázmér je obílen funduš dao,
Na šterom je pozdígijena církev Boža.
Na stôpédeséttlétnice spômenek díčen
Tebé, oh zmožen Bóg, čestlmo vu srdci —
Ino kak se glási Luthera búdna pesem —
Popévamo: „Trdl grád je náš Bóg zmožn!“

I od onoga hípa mao vse svêtešnje dni,
Či se zglási zvonôv mili glás vu tórmí,
Verníkov šereg postáne na tle i kôruši,
Roké si na vrélo molitev vkúp sklúči:
Popéva, slihša apoštolov epístole,
Štere stojéč slihša v-srdca pobožnosti:
Oživé pred njim to preminóče, indášnje —
Zide pesem: „Trdl grád je náš Bóg zmožn!“

Dnéšnji svétek je spômenek z-ti preminóči
I opominanje tūdi na pridóča.

Vcépte si v srdcá váša, gmánarje púconski,
Ar li tak bode z-vami Boža milošča:

Či neostávite vášega vinográda,
Nezavržete svéte materé církví,
Bod'te živo tēlo; štero prék stotín spéva
Ino glási: „Trdl grád je náš Bóg zmožn!“

Drági náš Šion! Spômenek tvoj ponávľamo,
Šteri se, kak Môžeša ščipkov grm blišči.
I čí znôva bode vihér ober té' vdérjao,
Stoj! I bojdi nam posvét na prišestne dni.
Prék v-dúgi stotín hipi, v stárom fundamenti
Se osnávľaj nadale, vréla gmajna ti
I kak so stári očáci inda spéváli —
Spévaj i ti: „Trdl grád je náš Bóg zmožn!“

Puconski moški khoruš je navdúšeno po-pévao 46. žoltár: „Bóg je naša obramba“. Mest-ni dúhovnik so naprédáli malo bole prestrano, liki je v prvěšem artikuluši dolispisano, hišto-rične spomine od puconske církvé. Zatem je popévao puconski moški khoruš „Diči, dúša moja“ pesmi 2 veršuša. Prezvišeni g. púšpek so zaprtno molitev i blagoslov pravili. Na zádnje je bila občna pesem 510. „Radosti skuza poléva“. Pri vóidenji z cerkvi je bio nabérani offertorium na G. A. podporno drúštvo.

Po božoj síľžbi so se g. púšpek pred vrátmi cerkve v navzočnosti cerkvenih funkcijona-rov i občínstva spomínali blagopokojnega vítez-koga kralja Aleksandra I. Zjedinitelja z „Slava mu“ klicom i z „Živio“ klici mlademu kralju Petru II. Po šterom bila je poslana na kraljev-ski dvor i kraljevsko namestništvo sledeča brzovávka:

Kralj. Regentskom: Veču Beograd.

Prilikom proslave stopedesetgodišnjice o-svećenja evangeliške cerkve Puconci (Prekm.) više hiljada skupljenih vernika šalju svom ljubljenom mladom Kralju Petru II. in Regent-skom Veču tople izraze iskrene vernosti i vdanosti.

Evngelički Biskup Dr. Popp iz Zagreba,
Mestni duhovnik Luthar, Nar. posl. Benko.

Poslani bili so ešče brzovávji sledečim mi-nistrom: Ministru predsedniku Bogoljub Jevtiču, Ministru pravde Dragutinu Kojiču, Min. soc. po-litike Dragutinu Marušiču, Ministru financ Mila-nu Stojadinoviču, Min. prosvete Števan Čiriču.

Po spomínskom ôsvetki so g. púšpek ne-katere deputásije spréjali vu farofi. Zatem se je vršo skúpen obed pri gost. Kúhar. Tū so na-znanili mestni dúhovnik, ka je offertoriuma za G. A. podporno drúštvo na verskom večeri i

nedelnom ôsvetki, z málím pridánjem z farne i ženskoga družstva gase, okroglo 1500 din. vkúp-prišlo. G. púšpeka je vidno obésellilo to poro-čilo, ár so z toga vidli, ka je njihovo semen sejanje taki začnolo sád prinášati Gustav Adol-fa družtvi.

Za volo pri prági stojéči božíčni svétkov so se g. púšpek v sprevájanji senioratnoga pred-stavníktva ob 14. vóri odpelali, s sehom vzévši edne vréle gmáne zahválnost i lúbézen.

Hvála bojdí Bogi za vse. Ali túdi vsem poprék, ki so se v kakšémkoli pozvánji i deli trídili, naj ete híštórični ôsvetek snážno dolítečé.

Te dobrotiven Bôg naj dá na eto 150 let-no cérkev svoj obilen blagoslov! Bojdí njéna najstalněša krepkost, nevenliva nájlepša přécím-ba, vrélost njéni kotrig, štere so v pretečenom zidale, vu vezdášnjem svetile, za bodočnosť pa znale bodo delati i molíti!

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Premiřlávam si od dávnji dnévov, od nigdášnji lét. Bože! svéta je steza tvoja; gde jeste Bôg tak zmožen, kak ti, Bože?“ (77. Žolt. 6. 14)

Z urada marřalata Dvora so naš goss. púšpek nasledúvajoči dopis prejéli: „Preuzviřen-nom Gosp. Dr. Poppu Biskupu Evangeličke crkve Zagreb. Preuzviřeni Gospodine Biskupe, Po na-logu Nj. K. V. Kneza Namesnika čast mi je iz-javiti zahvalnost Vam i poverenoj Vam pastvi Puconaca na izrazima odanosti i pozdravima podnetim prilíkom proslave Stopedesetogodiř-njice osvećenja Evangeličke crkve u Puconcima. Ministar Dvora, Milan Antić v. r. — Rávnotak so prijéli g. púšpek jávlenja zahválnosti z ovi měst.

Občínsko správiře naše cerkve v Jugo-slaviji bude 22. i 23. januára v Novoj Pazovi.

Nař púšpek Dr. Popp Fili, so 3. jan. prvič oficiélno obiskali pravoslavnoga patriarha Varnavo v Beogradi.

Nóvi doktor. Pred Božíčom je bio promo-viran v Grázi za doktora medicine Pintarič Já-noř z Bogojine, ki kak gimnazist je eden čas žívlavao skrbnost našega Dijačkoga Dôma túdi. K lepomi dospehi Njemi gratulěramo i se ž-nje-govimi dománjimi vréd túdi veselimo.

Lúbézen do siromákov. Od Bogá blago-slovleni naš roják, Weren Jožef veletrgovec v Celji, so pred BŮžičem 57 mtr. flanela, 12 rob-cov na glavo i 6 p. řtrumfco poslali puconsko-mi dúhovniki, naj to siromákom raztálajo. Té plemeniti dár samoga sebé hváli.

Mrtelnost. Pred vnôgimi létmi je odiřao z Mořčanec vu Rezovac (Slavonija) Črepnjak Ivan.

Na nóvom svojem mesti si je lepo vérstvo i pořtúvanje spravo. Preminôčega leta okt. 27-ga starosti 77 l. ga je Oča nebeski domô pŮzvalo. Žalíjejo ga deca tam i rodbina etí v našem kráji. Naj má sladtek počinek.

D. Lendava. V adventi smo meli dvá ver-skiva zvečérka. Naprédávaje je móo dúhovnik na prvom od Sv. Pisma, na drúgom od čtenjá Sv. Pisma. Goričtěla je fararca i Rožai Irén, solo je popěvala řitar Gezova, duett sta popěvala Bohar Lola i Ments Piri, deklamálivali so: Mentř Janoř, Hegedúř Blanka i řitar Baba. Navzôči je bilô precí vernikov. — V našoj gmáni se je preminôče leto narôdilo 4 decé, mrlô je 3 oseb, zdao se je eden čistí i eden meřani pár (deca bdo ev. vere), v našo cerkev so stŮpili 1 mořki i 2 ženski, vŮ je stŮpila 1 ženska zavolo ženidve. V osn. řolo hodi 16 pojbov i 15 dēkeo, v meřč. řolo 4 pojbov, 5 dēkeo. — Na cerkev je vkú-per priřlo v gmáni i zvún gmáne z řenkanim delom vréd 30 000 Din dára, na zvoné 100 Din. Gmána je dobila od G. Adolfa družtva 4,737 50 Din pomôči. V gmáni je za G. Adolf družtvo, za ruske evangeličane i za drúge dobrodelne cile 1,193 Din zbráno vkúper. Žensko družtvo je obdarúvalo smařsko deco z oblěkov i z slačecom v rednosti 350 Din. Dugá na cérkev nam je ostalo 60,000 Din. Či se zglědnemo na tŮ edno-letno řafarúvanje naše mále gmáne, moremo praviti: Hvála bojdí Gospodnomi BŮgi i boží blagoslov nad vsěmi našimi dobročinitelami! řk

Božíčni večér v puconskoj cerkvi. Na božíčni večér, to je 24. dec. popoldneví ob 2 vŮroma je puconska cérkev ředko svetřenje mēla — zvún lēpoga računa fárníkov, je nad 300 řol. decé vzélo tál pri božoj světoj slúžbi. Po obě-nŮj pesmi so g. dúhovnik „liturgio“ držali, za tēm so pa deca deklamálivali lēpe božíčne pesmi. Lēpo je bilô naprédávaje „řteroga z ti deveti“ igre. Prav lēpi i genljívi je bio govor od pri-řestíja našega Zveličítela Jezua, — řteroga so s toplími rečámi naprédáli g. dúhovnik. Pod vodstvóm g. kateheta Jonaša so deca več lēpi božíčni pesmi popevali. Po dokončanej ôsvetka je vu řoli „Prekm. evang mladínsko družtvo“, obdarúvalo okoli 80 siromařke řol. decé z řáz-ličnim blágom za spodnŮj i zgoránŮj oblěko. Ostáli so pa zvězke, svinčnike, radírke i péra dôbili. Pri tom obdarúvanji so tál vzéli řol. de-ca; puconske, predanovske, brezovske, sebeborske, mořčanske i pečarovske řole. Za kritíje vŮ-dávánja so deca po vesnícaj nabéráli. Puconska „Hranilnica in posojilnica“ je 50 Din darúvala. řol. upraviťel A. řavli z Predanovec 30 Din. Dúhovnik so po g. Weren J. veletrg. z Celja poslánoga dára překrdáli za deco 30 m flanela i 5 párov řtrumfel. Gospodin Bôg naj popláča vsem darovníkom, řteri so z svojími dármi raz-věselili málo i nedužno dečico. řk.

M. Sobota. Na slědnŮj adventsko nedelo je naše vréle žensko družtvo med lēpím ôsvet-

kom obdarovalo 48 sirmaški školárov. Z dosta trůdom i velikov lůbėznostjov so gospá Ružova na edno božíčno igro návčili mále školáre i školarkinje. Ali veliki trůd je ně bło zaman: vnůge oči so se napunile s skuzami. Edna deklina se je z genlivimi rečami zahválila za obůtel i gvant, s šterim so naše evang. ženske teliko siromákov zavarvale pred mrazom. Z etim svojim djánjem je soboško žensko družstvo pá pokazalo, ka edna krščanska gmajna nesmi samo gučati od lůbėzni, nego tůdi z djánjem mora posvedočiti, ka v njě jeste lůbėzen i ka je ona v lůbėzni. Lepše narodjenje našega Zveličetela nebi mogli svetiti. H.álo smo dužni predvsěm onim, ki so s svojimi lěpimi dármí omogóčili eto delo lůbezni.

Advent v puconskoj cěrkvi. Vu světom ino tihom adventnom hipi je vsáko gojndno bila vu cěrkvi boža slůžba, při šteroj, gleděč na 150 letni jubileum cerkve, so dűhovnik razkládanja meli od cerkevni nástav i ópravil vu svetlosti Sv. Pisma. Dugovánja govorov so bilá: gmána, cěrkev, tůrem, altár, krst, G večérja, zdávanje, predganca, orgole, boža slůžba, biblijska vóra, hižna pobožnost, šola, brůtiv, presbiterium, zláta kniga, znotrešnja misija, Gustáv Adolfa podpornica, zvůnešnja misija. Ki so rědno prihájali, so z tě pobožnost ně malo blagoslova zajimali.

Puconci. Preminůče leto je bilo v našoj cěrkvi rojeni 41 dečkov i 33 deklíc, vsekvůp samo 74 decé. Z ete edna deklica nezákonska. — Mrló je 67 osěb, med těmi 35 moškoga spóla i 32 ženskoga spóla. (Zvůn tě so v Soboškom špitáli mrlé 3 fárne osebe i med rojenci je bilo 4 mrtvorojeni. Tak pravzaprav rávno telko mrtvecov je měla fara, liki rojencov.) Rojencov, dotično vőpreminůči spádne na posebne fárne vesnice: Andreći 3—2, Bokračí 1—1, Brezovci 7—5, Dolina 4—1, Gorica 7—4, Krnci 2—1, Lemerje 5—7, Markišavci 1—4, Moščanci 5—7, Pečarovci 7—1, Polana 1—3, Predanovci 6—5, Puconci 9—6, Pužavci 4—4, Sebeborci 4—5, Šalamenci 3—4, Vaneča 5—7. Zdaló se je 21 čisti evang. párov i 1 pár tákši, ka je mōž r. kat. vere. — Při konfirmácii je bilo 76 decé, med těmi 33 pojbarov i 43 deklin. — Z Gospodnovov sv. večérjov le živeló 645 moškoga spóla i 944 ženskoga spóla osěb. — Vu našo cěrkev je ně prestópo nišče i z naše cěrkvi je ně vůstópo tůdi nišče. Dónok eden sebeborski roják je v Bački v r. kat. cěrkvi skleno ženidev. — Dobrovolni daritelov po zlátój knígi smo meli 401, šteri so darůvali 8940 Din. gotovi pėnez, 84 falátov sveč na oltár, 96 falátov sveč v bliščáre. Nadale je darůvalo fárno žensko družstvo za 12 klopi 3435 din i na Porkolábov križ 1000 din; Flisár Iréna z Vaneča i Baler Ana z Gorice sta darůvale 1 prestrět na altár, z trěmi málimi prestrěti navkűp, z fine čarne sůknje, vőzašitoga z Biblijskim govorom. Žibrik Irma z Polane je darůvala dvá pulpitniva prestreta, lepo vőzašitiva z ročnim

delom. — Dűsevni List má v našoj fari 400 napřeplačnikov; Evangeličanski Kalendarí si je spravilo više 500 fárni družin.

Zgodovinski dén za nemški národ. Januára 13 ga je posaarsko prebivalstvo z 477,119 glasovmi próti 48 637 glasom vőpovedalo, ka se nazájpvorně k Nemčiji. Radost zmagovalcov je nepopisna.

Siritele Evangeličanskoga kalendarija prosimo i opominamo, da neodáne eksempláre do 1-ga februára nazáj správijo v Tiskárno, ár nači morebitno škodo sami bodo nosili.

Božíčnica v Andreskoj šóli. Naš dober šolski ravnatel Rátkai Ódón i njihova zlátoga srcá gospá, puconskoga fárnoga ženskoga družstva predsednica, so nam páli veliko Božíčno radost spravili. Radost dűhovno z bogatim redověkom, popoldnévi i večér naprědánim; i radost telovno z obdarůvanjem školárov i siromákov.

Turobni glási. Odselili so se zádjni mēsec z Puconske fare vu večnost: Sečko Ivan v Markišavci, st. 75 l., Šiftar Lajoš na Gorici, st. 25 l., Melin Mikloš v Šalamenci, st. 81 l., Škrilec Matjaš v Brezovci, st. 74 l., Časar Kata, roj. Kůronja v Moščanci, st. 80 l., Vajda Károl v Dolini, st. 24 l., Šftar Maria, roj. Marič v Pužavci, st. 40 l., Črepnjak Karol v Dolini, st. 70 l., Kűhar Ana, roj. Heklič v Puconci, st. 78 l., Baler Števan v Sebeborci, st. 46 l., Poredoš Matjaš v Pečarovci, st. 39 l. Naj májo sladtek grobski sěn i blážno goristaněnje!

Moravci. Šolska deca moravske evang. gmajne so mela dec. 24. tak zváno božíčnico. Po božoj slůžbi so deca deklamirali na božíč spisane veršůse, po tem so pa naprědáli edno igro: „Jezůš mi je vse“. Eto igro so g. šolski upravitel Škalič vodili z velkov pazlivostjov. Tak lepó so deca deklamirali i igrali, da so vsi navzůči bodóči gmánarje z spomenkom lěpoga zadvečarka i ósvetka odhájali domó. Po krátki rečáj kaplana, med deklamacijami, so g. Kűhar Štefanova goriprečteli edno lěpo božíčno pripověst. Při konci so pa pred igrov g. Škalič Dežó naprědávaje meli z tem titulušom: Lůbėzen v krščanskoj sv. materi cěrkvi. Po božíčnici je morávsko evang. žensko družstvo obdarůvalo deco, vsekvűp 170 dece i med tejmi 20 siromaškěše z bole obilnimi dármí. Tak je žensko družstvo 800 D ov aldůvalo na obdarůvanje decé.

V Sobotškoj gmáni se je v preminůčem 1934 leti naródkilo 50 decé. Moškoga spóla 28, ženskoga 22. Vsi so zákonski bilí. — Mrló je 33 i 12 v bolnici, ki so ně z Sobotške gmáne. Z moškoga spóla 20, z ženskoga 13. — V-hištvo je stópilo 19 párov.

Samovolni dári na goridržanje Dűsevnoga Lista: Z Sobote Benko Jožef národní poslānec 150 D, gospá Dobraica 100 D, Krančič Jánošova 10, Jarnevič Peter 5, Zelko Mikloš Nemšavci 2, Seršén Števan Renkovci 2, Bencik Janoš Belťinci 5, Kranjec Peter Gederovci 20, Szinicz Ja-

noš veletrg. Maribor 70, Mr. Šiftar Didi Maribor 30, Čerpnjak Franc Režovac 20, Kūronja Jánoš Gorica, Kūlič Števan Šalamenci, Kardoš Vince Polana 2-2 D, Temlin Ida Kanada 1 dolár, Šooš Terezija Francija 10, Benko Marija učiteľica Cankova 40, Vrečič Viktor Vaneča 5, Bol-džár Jánoš Šalamenci 2, Drvarič Lajoš Francuško 10, Benkič Kalman Pužavci 5, Jos. Weren veletrg. Celje 70, Kūhar Jánoš (spodnji) Puconci 5, Luthár Lajoš Poconci 2, Kovátš Karolj dūh. Slaveča 10, Domjan Franc Brezovci 5, Flisar Lajoš Brezovci 4, Šoštarec Matjaš Puconci 2, vd. Šoštarec Ana Puconci 10, Luthar Jožef (marcina) Sebeborci 10, Škraban Lajoš Puconci 2 Din. — Radi bi nadaljavali! Srdčna hvála vsem, ki v etí težki časaj hitijo nam na pomoč, naj moremo nadale goridržati naš preveč potrēben jedini slovenski evangeličanski list!

Pošta. Zádne svētky je reditelstvo od čtenjárov dosta veseloga poročila i trōšťanja prijalolo. Lepo se zahvālmo za vse pozdráve, posebno g. Jos. Wereni v Celji, Bernath Franci v Grazi, Andreč Tereziji i Temlin Idi v Canadi. Z nájveč písem čtēmo velko hrepenēnje za domáčov cerkvov, vū štero ti ozdaleč bodoči nemrejo z svojimi dománjimi navkūp goriditi. Vū toj dūševnoj žalosti je njim nájvėkši trōšt naš Dūševni List, šteroga z nezgovornov radostijov čtējo. To nam píšejo Drvarič Mihaj i Ficko Ana z Montevideoja, Fujs Rudolf i tūvárišica, Flisar Irēna i Baler Anna z Francije. Šooš Terezija z Francije z lēpim veršušom pozdrávla Puconskoga fárnoga ženskoga družstva kotrige. Beznéc Irma z Francije se vū dugom veršúši genljivo spomína s svojega dobrega, vū nájlepši letaj vōpreminōčega učítela, Hima Šándora. Veršúš má lepo vsebino toti, ali ovak neodgovárja vorcanom veršúša, záto ga nemoremo objáviti. — Celec Štefan Buenos Aires. Prošene kalendarije smo Vam takí odposlali na recepis. Po 35 centaj je lahko odáte. — Cipoth Vince Bethlehem. Vaše lepo písmo prijali. Hvála za vse. Vūpamo se, ka ste nōve kalendarije vū rēdi dōbili. Drūgoč vū písmi več. — Nasledūjoče písmo nas je preveč obēsēlilo i je vū celōti objávimo. Toplo zahválnost vaditjemo za čedno miseo i lepo činēnje. Všem tistim, ki lūbijo naš list i ščējo, naj se gori obdrži vū vezdášnji slabi časaj, na podlági toga písma erčēmo: Idite i vi prispodobno činte pri vsákoy dānoj prilíki! Verebratski topeo pozdráv vsem. — Pozdráviamo najsrdčnē celo upravo „Dūševnoga Lista“, i vesēlo pa srečno novo leto njim želēmo. Nadale Vam dámo znati, da se je preteklo soboto 29. dec. 1934 leta ōsvetno oženo naš po vsē krajiní poznáni dečko, Fartelj Jánoš iz Černelavec z Flisar Vilmov zaročnicov z Lemerja. Tá ōsvetna prisega se je končno vršila v našoj evang. cerkvi i po naši návada v Versailles-i. Zelēmo pa tomi mládomy pári, šteriva sta dnes pred sv. oltárom naše matercerkve prisego položila s

svojov lūbéznostjov i vernostjov, da njima Bōg dá dosta sreče ino blagoslova svojega! Nadale Vam dámo znati, da smo meli edno málo vūgodno prilíko na toj našoj ōsvečanoj družbi, da smo se nē spozábili na naš visoko poštvani „Dūševni List“. Na té cio smo vkūper nábrali eden máli dár 115 Din., te máli dár poklonimo na goridržanje našega „Dūševnoga Lista.“ Zdaj pa primite naše pozdrave, štere Vam pošlamo z dalēšnje Francije. Spoštovanjem: Cigūth Štefan i Miholič Štefan: — Brouessy, dne 1. I. 1935.

Gornja Slaveča. 24. dec., na Svēti post, zadv. ob 4. vōri smo vū našoj cerkvi — kak vsáko leto tō lēpo krstšansko návado má naša verska občina — lēpi božični zadvečarek držali z sledēcim ōsvetnim programom: 1. Začētna občna pesem. 2. Predga dománj. dūh. pōleg Evang. Jánoša III. 3-4. 3. „Vesēl dēn je nam zīšao“ popejvao na 4 gláse naš cerk. choruš. 4. „Božični večēr“ deklamálivala Frumen Marija. 5. „Trūdem sem, dolpočiném“ — solo spejvao Pojbič Joško, sprev. na harm. naš kántor. 6. „Gloria in excelsis deo“ — deklamálivao Wagner Karol. 7. Molítev iz opere „Freischütz“ — solopopēv gospē Kovátšove, na harm. sprev. naš kántor. 8. „Svēta nōč“ — božična igra. Naprē so dāli odrasli. 9. „Tiha nōč, svēta nōč“ — pesem popēvao na 4 gláse naš cerk. choruš. 10. Zaprána občna pesem. — Božično drēvo smo letos tūdi meli vū cerkvi lēpo okinčano. Cēla naša cerkev nabito puna bila poslūšavcov. Ti poslūšavci so se z vesēlim srcom vrnili vū svoje dománje kuče. — Po ōsvetnosti smo offert. držali na Novo Vrbásko diakoničko družstvo, nabráno bilō 93 50 Din. Naj Bōg blagoslovi te daroválce! — Kovátš dūh.

Turobni glási z Gornje Slavečke fare. Ostavili so té zemelski plačen dōl zádne mejsece: Nov. 8. Landžai Jožef, vdovec, z Sotine, vū 78. I. star.; nov. 10. vd. Hajdič Treza, roj. Rituper, v Vidonci, vū 84. I. star.; nov. 22. ga Škodnik Rudolf, samec, z Gor. Slaveč, vū 39. I. star.; dec. 7. ga Wagner Franc, roj. v Krotten-dorfi, v Kuzmi, z 88. I. star.; dec. 17. ga Celec Jožef, vdovec, z Gor. Slaveč, vū 88. I. star. Vū njih so naš verevrēli, D. L. vrli čtenjár, G. slavečki obč. skrbnik svojega I. očo zbūbili. Tē vōpreminōči naj májo sladtek grobski sēn i naj počívajo vū míri! Ti žalūvajōči pa naj se počinējo vū Božem sv. ravnánji! Naskori na pávidēnje vū nebēsaj!

Gornja Slaveča. Offert. na fond štamp. II. 4. 15 D, offert. na Luther fond IV. 8. 31 D, offert. VI. 24. za gladūvajōče v Rusiji 55 50 D. Srdčna hvála za té dáre! — Naše vřle devojke iz vėsi Gornja Slaveča pred kolednimi svētkami so trnok lēpo okinčale naš Boží hram. Bokan Ernest iz G. Slaveč trūda nepoznavši vū celōj gmajni okōlik hodēč na okinčanje cerkvi sledēče áldove nábrao vkūper po vesnicaj: Gor. Slaveča 78 D, Sotina 74 D, Kuzma 44 D, Dolnja Sla-

veča 35 D, Nuskova i Serdica 55 D, Gornja Lendava 34 25 D, Vsevküper: 324 25 Din. Izdátka na okinčanje cêrkvi 294 Din. Zaostánek 26 15 D. je na cêrkev darüvano. Hvála za té milodáre i za trüd všém, ki so coj pomogli za okinčanje naše cêrkvi! Naj té Vsamogôči Bôg stôfarti nazáj pláča darovníkom i tém devojkam njihove dáre i trüde!

Ráno veselje „Novin“. „Novine“ se ve selijo, ka je pře níkšl nemški farar v ednom članki tó píso, da je potrebno, „da „luteránje“ nazáj ido tá, odkéd so odišli, v materino hišo, v katoličansko cerkev.“ Pa „ka tó natiho vsi misléči evangeličanci od dnéva do dnéva bole jasno priznávalo“ (?) itd. M' evangeličanci, ki smo vôrni k Kristušovomi evangeliimi i svojo matercerkev, tó drágo herbijo, za štero so naši v Božem médi počívajôči očkáki nigda telko pregánjanja i mantrništva mogli pretrpeti rávno od té „edino zveličajôče“, „prá e krščanske“ cêrkvi, tó od pápínske cêrkvi — mi sinôvje i hčeri té telkokrát pregánjane i zaničavane, itak pa Kristušove evangeličanske cêrkvi ne vôrjemo, ka bi se najšo tákšl právi evangeličanski dühovník, ki bi tak grdo plúsko po lica svojé dűševné materé, kak tó „Novine“ pišejo. (Mogoče, ár je apostata postao. Red) Či bi pa kakšl dühovník tó rěsan píso, z mérnov dűšov lehko pověmo, ka je zblojene pámeti i zabôdjene dűše „béroš“ i nē pa evangeličanski „pastér“. Ár práve páneti evangeličánek z dűševné sveklosti evangeliima gotovo ne želē nazáj v dűševno temnost. Luther, od Gospodnoga Bogá odebráni i posláni reformátor, je evangeliimske krščane tó odpelo z temnosti srédjega věka, od nerazmete cêrkvene ceremonije nazáj na prósno, ali tó právo, apoštolsko krščanstvo. Záto je nam evangeličáncom nikam nē potrebno nazáj idti, ár smo mi že dávno nazáj odišli v ono apoštolsko evangeliimsko cerkev, kama morajo prvle — sledi vsi krščanje, ki so od evangeliima vkraj zablôdili, nazáj nájti. Na „obilén sád“ (tô ka bi vsi proteštanti naj pápínski postanoli) záto zobstón májo tak dober apétit ništerni gospodje okôli Novin, ár tisti 220 million proteštántov, šteri je na stvěti, požřeti nikak nē mogôče. Pa niti nás, eto málo prigiščo evangeličancov eti nē, dokeč bomo znali, ka je Kristušov evangeliim. Evangeličánek z Goríčkoga

Dári na Dijaški Dom. G. Háhn Izidor kníg tržec, so na Dijaškoga Děma račún věč létňikov Dűševnoga Lista, brezpláčno dobri bili v zvezke dátí zvézati, da se tak leží na kėsno vrěmen obarjejo. Lěpa hvála! Na g. Benko nar. poslanca poráčanje Dravská bano-

vina 1000 dinárov, z-Tišine g. Rehn Jánoš trgovec 50 dír, z-Rankôvec Ouček Károly 10, Šbül Franc 5 din. Srčna hvála za lěpe dári, štere náš siromaški dom nateliko potrebúje.

Na Dijaški Dom so dáli z Gradišča krumplše vsevküp 154 kgramov. Z-Skakovec: pšenico vse vküp 32 litrov. Z G. Petrovec vse vküp 16 l. pš. 24 ž. Stánjovec 12 l. ž., z Lucove vse vküp 4 l. pš. 3 žita. Šúlinec vse vküp 15 l. žita. Ženavlja vse vküp 10 l. Nerádnovec 2 l. pš. 3 ž. Z Adriánek 3 ž, 5 pš., cěla gmajna 68 l. žita 30 pšenice. Z-Mlajtinec vsevküp 41 i pol kg. pšenice. Z-Noršinec 19 kg pšenice. Z-Martjánec Vezér Gěza 10 din., drúgi 55 kg pšenice. Z-Veščice 71 kg pšenice. Z-Nemšavec 5 kg pš. 2 kg ž. Z-Rankovec 32 kg pšenice. Z-Černelavec 18 kg pš. 6 kg ž. Boreci 22 kg pš, Z-Sodišinec 60 kg pšenice. Z-Kűpšinec 11 kg pš. 5 kg ž. Z-Vanča vési 20 kg pš. Z-Sobote eden pobožen človek 50 kg pšenice. Srdčna hvála dobroga srdcá daritelem i pobéráčom!

Naše čítitele opozárjamo na k toj številki priloženo knjižico Dr. R. W. Pearsona, „Zdravljenje s pomočjo zdravilni svojstev zelišč.“

Prekmursko evang. mladinsko društvo v Puconci bo imelo svoj 6. letni občni zbor, ki se bo vršil v nedeljo, dne 27. jan. 1935. popoldne ob 1/2 2 uri v šol. dvorani osnov. šole v Puconcih. Dnevni red: 1. Otvoritev. 2. Overovljenje zapisnika zadnjega občnega zbora. 3. Poročilo predsednika, tajnika, blagajnika. 4. Določitev članarine za l. 1935. 7. Volitev odbora. 8. Program dela v bodoče; predlogi; slučajnosti. Vodstvo vabi vse člane in prijatelje, da se zborovanja udeležijo. „Trdi grad je náš Bôg!“ — Flisar Karol predsednik.

Samo dvôje mesto je vu vökivôčnosti!

To edno v nezgrüntanoj mantri, to drúgo v nezgrüntanom bláženství. To edno je Šatana društvo z vsákov zgűblenov dűšov. To drúgo je Jezušá društvo z vsákov odkűplenov dűšov. Toga ednoga mesto je vu pékli, toga drúgoga pa v nebésaj. No vu šterom mestí bodeš ti? (Jan. 5, 24. Ozn. 21, 1-8 Ozn. 22, 14.-15)

Veri vu Gospon Jezuš Kristuší i zveličáš se ti i hiža tvoja. (Ap. dj. 16, 31)